

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 3 2019, nummers 74 – 94 dinsdag 22 januari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	8
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	11
Volksverzekeringen.....	12
Sociale zekerheid overig	13
Vreemdelingenrecht.....	14
Regulier.....	14
Asiel.....	15
Richtlijnen en verordeningen	16
Toezicht en vrijheidsontneming	17
Procesrecht.....	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 74

ABRS, 16-01-2019, 201801779/1/A1

college van burgemeester en wethouders van De Wolden.

Awb 6:5, 6:6 aanhef en onder a

Procesregeling bestuursrecht 2013 (hierna: Procesregeling) 4 lid 1, 10 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. I.c. hebben [wederpartij] en anderen niet tijdig gereageerd op een herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift. Bij brief heeft de rechtbank [wederpartij] en anderen verzocht binnen één week alsnog te reageren op de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift. Bij brief heeft de rechtbank [wederpartij] en anderen verzocht binnen één week alsnog te reageren op de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift. Hieraan hebben zij op 22 februari 2017 alsnog voldaan. De rechtbank heeft in dit geval in redelijkheid kunnen beslissen een niet-ontvankelijkverklaring van het beroep achterwege te laten. De Afdeling acht daarvoor mede van belang dat gelet op de termijn van vier weken voor het herstellen van verzuimen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de Procesregeling, [appellant] op zijn vroegst op 24 februari 2017 redelijkerwijs kon veronderstellen dat hij over een onherroepelijke omgevingsvergunning beschikte.

Besluit van 7 december 2016 waarbij het college aan [appellant] een omgevingsvergunning heeft verleend voor het bouwen van negen verblijfsrecreatieve lodges. (...)

[wederpartij] en anderen hebben tijdig beroep ingesteld tegen het besluit van 7 december 2016. Bij aangetekend verzonden brief van 12 januari 2017 (hierna: de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift) heeft de rechtbank aan [wederpartij] en anderen meegedeeld dat het beroepschrift niet aan de voorwaarden voldoet die aan een beroepschrift worden gesteld en dat [wederpartij] en anderen binnen vier weken een kopie dienen toe te sturen van het besluit waar zij het niet mee eens zijn. De rechtbank heeft verder meegedeeld dat uitstel van deze termijn slechts in uitzonderlijke gevallen mogelijk is. Daartoe moet een schriftelijk verzoek worden ingediend bij de rechtbank, uiterlijk een week voor afloop van de gestelde termijn. Indien niet aan het verzoek wordt voldaan en ook niet binnen de gestelde termijn een uitstelverzoek is ingediend, kan de rechtbank het beroep niet-ontvankelijk verklaren, aldus de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift.

De rechtbank heeft de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift op 14 februari 2017 retour ontvangen omdat deze niet was afgehaald. De rechtbank heeft de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift diezelfde dag per gewone post opnieuw verstuurd aan [wederpartij] en anderen. Daarbij is vermeld dat de in de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift genoemde termijn niet opnieuw aanvangt.

Op 17 februari 2017 heeft [wederpartij] telefonisch aan de rechtbank meegedeeld dat zij de brief van 14 februari 2017 heeft ontvangen, maar dat op de dag van de ontvangst de termijn al was verstreken. Bij brief van 20 februari 2017 heeft de rechtbank [wederpartij] en anderen verzocht binnen één week alsnog te reageren op de herstelverzuimbrievan de rechtbank in verband met het ontbreken van het bestreden besluit bij het beroepschrift. Bij brief van 22 februari 2017, ontvangen door de rechtbank op 24 februari 2017, hebben [wederpartij] en anderen een afschrift van het besluit van 7 december 2016 overgelegd.

De rechtbank heeft het college bij brief van 24 februari 2017 op de hoogte gesteld van het beroep van [wederpartij] en anderen.

De rechtbank heeft in de uitspraak van 2 februari 2018 overwogen dat zij begrijpt dat het college en [appellant] door de correspondentie van de rechtbank op het verkeerde been zijn gezet over de eventuele onherroepelijkheid van het besluit van 7 december 2016. Hoewel de rechtbank dit betreurt, is zij desondanks van oordeel dat dit [wederpartij] en anderen niet kan worden tegengeworpen. De rechtbank heeft dan ook geen aanleiding gezien om het beroep niet-ontvankelijk te verklaren op de grond dat [wederpartij] en anderen niet tijdig hebben gereageerd op de herstelverzuimbrieven. (...) [appellant] betoogt dat de rechtbank het beroep van [wederpartij] en anderen niet-ontvankelijk had moeten verklaren omdat zij niet tijdig hebben gereageerd op de herstelverzuimbrieven. Daarnaast voldeed hun telefonische uitstelverzoek van 17 februari 2017 niet aan de voorwaarden voor inwilliging daarvan als bedoeld in de Procesregeling. Door het beroep inhoudelijk te behandelen is de rechtbank ten onrechte voorbijgegaan aan de belangen van [appellant] als vergunninghouder, aldus [appellant]. (...) Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank in dit geval in redelijkheid kunnen beslissen een niet-ontvankelijkverklaring van het beroep achterwege te laten. De Afdeling acht daarvoor van belang dat [wederpartij] en anderen kort nadat zij bekend werden met de brief van 14 februari 2017 contact hebben opgenomen met de rechtbank. Vervolgens hebben zij tijdig gereageerd op de brief van de rechtbank van 20 februari 2017 door alsnog een afschrift van het besluit van 7 december 2016 te overleggen. De Afdeling overweegt verder dat de termijn voor het instellen van beroep tegen het besluit van 7 december 2016 aanving op 15 december 2016 en eindigde op 26 januari 2017. Gelet op de termijn van vier weken voor het herstellen van verzuimen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, van de Procesregeling, kon [appellant] op zijn vroegst op 24 februari 2017 redelijkerwijs veronderstellen dat hij over een onherroepelijke omgevingsvergunning beschikte. Nu het college bij brief van 24 februari 2017 door de rechtbank op de hoogte is gesteld van het beroep van [wederpartij] en anderen, kan ervan worden uitgegaan dat [appellant] kort daarna bekend werd met het feit dat zijn omgevingsvergunning nog niet onherroepelijk was. Daarbij komt dat [appellant] - ook desgevraagd ter zitting - zich niet op het standpunt heeft gesteld dat hij schade heeft geleden door de handelswijze van de rechtbank. De Afdeling ziet dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat [appellant] onevenredig in zijn belangen is geschaad door de beslissing van de rechtbank om het beroep van [wederpartij] en anderen inhoudelijk te behandelen. Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling evenmin aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank [wederpartij] en anderen ten onrechte in de gelegenheid heeft gesteld om alsnog binnen één week op de herstelverzuimbrieven te reageren. Het betoog faalt. (...)

[ECLI:NL:RVS:2019:108](#)

JnB2019, 75

MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-12-2018 (publ. 14-01-2019), SHE 18/1612

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) 3.1 lid 1, 3.5 lid 1

BELANGHEBBENDE. Ontheffing Wnb in verband met plaatsing windturbines. Iemand die woont in de nabijheid van een windturbine kan worden aangemerkt als belanghebbende bij een besluit over een ontheffing op grond van de artikelen 3.1 en 3.5 van de Wnb voor die windturbine, als hij woont binnen een cirkel rondom de mast van die turbine die overeenkomt met de ashoogte van de windturbine. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:168](#)) en van 21 februari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:616](#)).

Besluit waarbij verweerder ontheffing heeft verleend van de verboden, in de artikelen 3.1, eerste lid, en 3.5, eerste lid, van de Wnb, tot het doden van respectievelijk zeven vogelsoorten en de gewone dwergvleermuis. Dit besluit houdt verband met de plaatsing van vier windturbines in Windpark De Rietvelden te 's-Hertogenbosch. (...)

Voordat de rechtbank aan de inhoud van de zaak kan toekomen, moet de rechtbank beoordelen of eisers belanghebbenden zijn. (...)

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 24 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:168](#)) over een ontheffing op grond van de Flora- en faunawet voor een windmolenpark in Netterden overwogen dat, bij de vaststelling wie belanghebbende is, van belang is of de handeling waarvoor de ontheffing is verleend (het doden van vogels en vleermuizen door de windturbines) ruimtelijke uitstraling heeft op de woon- en leefomgeving, omdat een dergelijke ontheffing ziet op de bescherming van soorten. Die ruimtelijke uitstraling is beperkt. De Afdeling heeft hetzelfde overwogen in haar uitspraak van 21 februari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:616](#)), over het windmolenpark De Drentse Monden en Oostermoer, waarbij het ging over een ontheffing op grond van de Wnb.

De eerstgenoemde uitspraak heeft betrekking op windturbines waarvan de hoogste, evenals de windturbines in deze zaak, een rotordiameter heeft van 122 meter. In die zaak was de dichtstbijzijnde woning gelegen op een afstand van 500 meter, zodat de aanvaringen van vogels en vleermuizen met de windturbine plaats zouden vinden op minimaal 439 meter van een woning (500 meter minus 61 meter (de helft van de rotordiameter)). Volgens de Afdeling was de omstandigheid dat een aantal soorten vogels waarvoor ontheffing was verleend onder gunstige omstandigheden op die afstand zichtbaar was, onvoldoende om te oordelen dat het gebruikmaken van de ontheffing enige ruimtelijke uitstraling op de wederpartij en anderen in die zaak zou hebben en daarmee invloed zou hebben op hun directe woon- en leefomgeving.

In de uitspraak van 21 februari 2018 ging het om een windmolenpark waarbij de dichtstbij gelegen woning was gelegen op een afstand van 380 meter van een windturbine. De windturbines in die zaak hadden een maximale ashoogte van 145 meter en een maximale rotordiameter van 131 meter. De maximale tiphoogte bedroeg daardoor 210,5 meter.

De enkele omstandigheid dat soorten die aanvaringslachtoffer konden worden van de voorziene windturbines in de omgeving van omwonenden voorkwamen, omdat zij daar zouden vliegen of foerageren, achtte de Afdeling onvoldoende om te oordelen dat het gebruikmaken van de ontheffing invloed zou hebben op de directe woon- en leefomgeving van betrokkenen.

De rechtbank leidt uit deze uitspraken af dat, voor de vaststelling of iemand belanghebbende is bij een besluit over een ontheffing op grond van de Wnb, niet bepalend is dat iemand zicht heeft op de soorten waarvoor de ontheffing is verleend en daarmee ook niet of iemand zicht heeft op de aanvaring van deze soorten met windturbines. Deze omstandigheid zal dan ook niet doorslaggevend zijn, als iemand woont op een kleinere afstand dan 314,5 meter vanaf de plaats waar aanvaringen van de betrokken soorten met een windturbine kunnen plaatsvinden. De rechtbank heeft deze afstand berekend door van de afstand van de windturbine bij windmolenpark De Drentse Monden en Oostermoer (380 meter) de helft van de rotordiameter bij dat windmolenpark af te trekken (65,5 meter), overeenkomstig de berekeningswijze in de genoemde Afdelingsuitspraak van 24 januari 2018.

In elk geval is wel sprake van invloed op de directe woon- of leefomgeving, als binnen die afstand aanvaringslachtoffers kunnen worden gevonden. (...)

Alles bijeengenomen is de rechtbank van oordeel dat iemand die woont in de nabijheid van een windturbine kan worden aangemerkt als belanghebbende bij een besluit over een ontheffing op grond van de artikelen 3.1 en 3.5 van de Wnb voor die windturbine, als hij woont binnen een cirkel rondom de mast van die turbine die overeenkomt met de ashoogte van de windturbine. De rechtbank betreft hierbij dat, als een aanvaring plaatsvindt met de tip van een wiek die zich in de hoogste stand bevindt, een versnelling van het aanvaringslachtoffer kan plaatsvinden, waardoor niet kan worden uitgesloten dat dit aanvaringslachtoffer wordt gevonden buiten de straal van de helft van de rotordiameter rond de windturbine.

Toegepast op deze zaak betekent dit dat eisers die wonen binnen een straal van 125 meter rondom een van de windturbines belanghebbenden zijn. Geen van de in de kop van deze uitspraak bij naam genoemde eisers voldoet aan dit criterium. (...)

[ECLI:NL:RBOBR:2018:6517](https://ecli.nl/RBOBR:2018:6517)

JnB2019, 76

CRvB, 09-01-2018 (publ. 16-01-2018), 18 3867 ONBEK

het bestuur van de Stichting Pensioenfonds ABP (hierna: ABP).

Awb 1:1 aanhef en onder b, 6:2

BESTUURSORGAAN. Het pensioenoverzicht waartegen appellante i.c. bezwaar heeft gemaakt betreft een privaatrechtelijke aangelegenheid, ter zake waarvan aan het ABP (haar bestuur en andere organen hierin begrepen) geen openbaar gezag toekomt als bedoeld in artikel 1:1, aanhef en onder b, van de Awb. Het ABP kan daarom niet als bestuursorgaan worden aangemerkt. Dit betekent dat geen sprake is van een met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit door het ABP als bedoeld in artikel 6:2 van de Awb. Appellante kan worden toegegeven dat het wellicht verwarrend is dat het ABP in zijn brief te kennen heeft gegeven dat appellante "middels een voor bezwaar vatbare beslissing" zou worden geïnformeerd. Uit het Pensioenreglement blijkt echter dat een betrokkene zijn bezwaar moet voorleggen aan het ABP en dat het ABP per geval aangeeft of tegen de beslissing op bezwaar beroep kan worden ingesteld bij de Commissie van Beroep.

[ECLI:NL:CRVB:2019:98](#)

JnB2019, 77

ABRS, 16-01-2019, 201801847/1/A3

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, thans de minister voor Rechtsbescherming.

Procesreglement bestuursrecht 2017 2.13 lid 1

Grondwet 18

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 8

ZITTING. I.c. heeft de rechtbank zich op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding bestond om tot uitstel van de zitting over te gaan. Gemachtigde heeft per brief tijdig verhinderdata doorgegeven aan de rechtbank en verzocht om uitstel van de zitting bij de rechtbank. Het verzoek bevatte echter alleen de verhinderdata maar geen motivering waarom gemachtigde verhinderd was op de geplande zittingsdatum. Het verzoek voldeed daarmee niet aan de eisen aan een verzoek om uitstel van de zitting ingevolge artikel 2.13, eerste lid, van het Procesreglement bestuursrecht 2017. Gemachtigde heeft niet aan de motiveringsplicht voldaan door alleen de verhinderdata op te noemen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat pas een maand na de afwijzing én vier dagen voor de zitting is gereageerd op de afwijzing van het verzoek. Derhalve is de afwijzing van het verzoek om uitstel niet in strijd met artikel 18 van de Grondwet en artikel 6 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2019:73](#)

JnB2019, 78

Voorzieningenrechter CRvB, 02-01-2019 (publ. 17-01-2019), 18/5156 AOW e.v.

Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank (hierna: Svb).

Awb

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering 477a lid 2

BESLAG. Een beslagdebiteur dient bezwaren betreffende een gelegd beslag voor te leggen aan de burgerlijke rechter en de derde-beslagene is gehouden volledige medewerking aan het beslag te geven zonder de geldigheid en de omvang daarvan te beoordelen. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 30 augustus 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2687](#). "Gehouden" betekent in dit verband dat de Svb verplicht is medewerking aan het beslag te verlenen. Het betoog dat de Svb op grond van artikel 477a, tweede lid van het wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering niet verplicht is tot medewerking slaagt niet. Deze bepaling ziet op de bevoegdheid van de executant de verklaring van de Svb te betwisten. De bestuursrechter dient bij de beoordeling van een betalingsbeslissing ter uitvoering van een gelegd beslag de geldigheid daarvan als een gegeven te beschouwen. De toetsing kan niet verder strekken dan de beantwoording van de vraag of het bestuursorgaan bij het nemen van zijn betalingsbeslissing binnen het kader van het beslag is gebleven.

[ECLI:NL:CRVB:2019:104](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 79

MK ABRS, 16-01-2019, 201802105/1/A3

Commissariaat voor de Media.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 7

Mediawet 2.106 lid 1 en 2 aanhef en onder b

LEX CERTA. Bestuurlijke boete. Het lex certa-beginsel, dat onder meer besloten ligt in artikel 7 van het EVRM, verlangt van de wetgever dat hij met het oog op de rechtszekerheid op een zo duidelijk mogelijke wijze de verboden gedragingen omschrijft. Daarbij moet niet uit het oog worden verloren dat de wetgever soms met een zekere vaagheid, bestaande uit het gebruik van algemene termen, verboden gedragingen omschrijft om te voorkomen dat gedragingen die strafwaardig zijn buiten het bereik van die omschrijving vallen. Die vaagheid kan onvermijdelijk zijn, omdat niet altijd te voorzien is op welke wijze de te beschermen belangen in de toekomst zullen worden geschonden en omdat, indien dit wel is te voorzien, de omschrijvingen van verboden gedragingen anders te verfijnd worden met als gevolg dat de overzichtelijkheid wegvalt en daarmee het belang van de algemene duidelijkheid van wetgeving schade lijdt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van uitspraak van 9 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2493](#).

Artikel 2.106, eerste lid, van de Mediawet, gelezen in verbinding met het tweede lid, aanhef en onder b, is niet in strijd met het lex certa-beginsel. Op grond van deze bepalingen was voorzienbaar welk handelen verboden is.

[ECLI:NL:RVS:2019:109](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 80

MK ABRS, 16-01-2019, 201706158/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haaren, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a, 2.12 lid 1 onder 3

WABO. Bewonen bedrijfswoning door derden. Wet plattelandswoningen. Beleidsregel niet kennelijk onredelijk. Dat de aanvraag betrekking heeft op een omgevingsvergunning met een geldigheidsdatum van 10 jaar leidt niet tot het oordeel dat artikel 1.1a Wabo niet van toepassing is. I.c. heeft het college zich

op het standpunt kunnen stellen dat niet is voldaan aan het vereiste dat met het toestaan van een plattelandswoning sprake is van een goede ruimtelijke ordening.

[...] omgevingsvergunning geweigerd voor het bewonen van een bedrijfswoning [...] door derden.

[...] Gezien de bovenstaande overweging wordt in de beleidsregel ten aanzien van een aanvraag om omgevingsvergunning voor het bewonen van een agrarische bedrijfswoning als plattelands(burger)woning de voorkeur uitgesproken voor het toepassen van een artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo.

In de beleidsregel wordt het naar het oordeel van de Afdeling evenwel niet onmogelijk gemaakt om voor een tijdelijk gebruik van een bedrijfswoning als plattelandswoning een vergunning te verkrijgen als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en elfde lid, van Bijlage II. Van een categorale uitsluiting van de toepasselijkheid van deze regeling in de beleidsregel is derhalve geen sprake.

De rechtbank heeft hierin ten onrechte grond gevonden voor het oordeel dat de beleidsregel kennelijk onredelijk is. Het betoogt van het college slaagt.

[...] De woning en het glastuinbouwbedrijf op het perceel zijn [...]

respectievelijk aan te merken als een bedrijfswoning en een landbouwinrichting als bedoeld in artikel 1.1a van de Wabo (de Wet plattelandswoningen). Dit artikel is derhalve op deze situatie van toepassing. De omstandigheid dat de aanvraag betrekking heeft op een omgevingsvergunning met een geldigheidsdatum van 10 jaar leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij is van belang dat in artikel 1.1a van de Wabo is bepaald dat de daarin neergelegde regeling mede van toepassing is in geval met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo van het bestemmingsplan is afgeweken. In het besluit op bezwaar is daarom met betrekking tot de milieurechtelijke bescherming ten onrechte geen rekening gehouden met artikel 1.1a van de Wabo.

[...] Bij het nemen van het besluit van 14 maart 2018 heeft het college toepassing gegeven aan artikel 1.1a van de Wabo (de Wet plattelandswoningen) en de beleidsregel. Volgens de beleidsregel moet uit de ruimtelijke onderbouwing van een omgevingsvergunningsaanvraag blijken dat met het hier toestaan van een plattelandswoning sprake is van een goede ruimtelijke ordening. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat in dit geval niet aan dit vereiste is voldaan. Het heeft daartoe overwogen dat de argumenten die pleiten voor het afwijken van het in het bestemmingsplan vastgelegde planologische regime niet opwegen tegen de nadelen. Naar het oordeel van de Afdeling is dit standpunt niet onredelijk. Daarbij is van belang dat het college niet wenst af te wijken van de ruimtelijke functie van de bedrijfswoning die voor wat betreft het gebruik is verbonden met het op het perceel gevestigde glastuinbouwbedrijf.

[ECLI:NL:RVS:2019:111](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 16-01-2019, 201803141/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:95](https://ecli.nl/RVS:2019:95));
- ABRS, 16-01-2019, 201800050/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:79](https://ecli.nl/RVS:2019:79)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 81

MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-12-2018 (publ. 14-01-2019), SHE 18/1159, SHE 18/1174 en SHE 18/1505

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.7 lid 2, 3.1, 3.2 lid 6, 3,5, 3.6 lid 2, 3.10, 8 lid 2

WET NATUURBESCHERMING. Vaststelling Natura 2000 - beheerplan Groote Peel, Deurnsche Peel & Mariapeel. In het bestreden besluit heeft verweerder de effecten van het gebruik van beregeningsputten onvoldoende onderzocht. Dit heeft tot gevolg dat verweerder, door het gebruik uit te zonderen van de Wnb-vergunningplicht, geen invloed meer kan uitoefenen op het gebruik van de beregeningsputten, ook al heeft dit gebruik negatieve gevolgen voor de instandhoudingsdoelstellingen. De Rechtbank treft de voorlopige voorziening dat het gebruik van legale beregeningsputten ten behoeve van beregening voor de open teelt is uitgezonderd van de Wnb-vergunningsplicht, op basis van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, of van de verboden in artikel 3.1 en 3.2, zesde lid, alsmede 3.5 en 3.6, tweede lid, al dan niet in samenhang met 3.10, tweede lid, van de Wnb, indien voor het gebruik van deze beregeningsputten toestemming is verleend, dan wel het gebruik van deze beregeningsputten is geregistreerd in een register van verweerder, GS Limburg, het waterschap Aa en Maas of het waterschap Limburg of het voormalige waterschap Peel en Maasvallei vóór 1 januari 2001.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:6370](https://ecli.nl/RBOBR:2018:6370)

JnB2019, 82

MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-12-2018 (publ. 14-01-2019), SHE 18/1176 en SHE 18/1292

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming 2.7 lid 2, 3.1, 3.2 lid 6, 3,5, 3.6 lid 2, 3.10, 8 lid 2

WET NATUURBESCHERMING. Vaststelling Natura 2000-beheerplan Leenderbos, Groote Heide & De Plateaux. In het bestreden besluit heeft verweerder onvoldoende onderzocht of de uitgezonderde maatregelen 'vergroten van de kwelflux in het maaiveld nabij de Keersop en het verhogen van de grondwaterstanden' in relatie tot de aanwezigheid van een voormalige stortplaats een (onbedoeld) negatief effect kunnen hebben op de

instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000 gebied. Verder is het huidig maaibeleid uitgezonderd van vergunningplicht maar is niet beschreven wat dit beleid inhoudt. Tot slot is een maatregel genoemd die vervolgens niet noodzakelijk wordt geacht om de instandhoudingsdoelstellingen te halen. Het beheerplan wordt vernietigd voor zover deze maatregelen zijn uitgezonderd van de vergunningplicht in hoofdstuk 2 en de verboden in hoofdstuk 3.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:6396](https://ecli.nl/RBOBR:2018:6396)

JnB2018, 83

Rechtbank Noord-Nederland, 23-11-2018 (publ. 15-01-2019), LEE 18/1223

minister van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 4

Circulaire Wapens en Munitie 2016

WET NATUURBESCHERMING. Intrekking jachtakte. Uit het feit dat betrokkene vier jaar op rij het aanvraagformulier verlenging jachtakte ("CS-formulier") niet juist heeft ingevuld, kon de minister in dit geval in redelijkheid de conclusie trekken dat getwijfeld kon worden aan zijn betrouwbaarheid. De minister heeft dat ook mogen zien als een aanwijzing dat het voorhanden hebben van wapens en munitie [betrokkene] niet langer kon worden toevertrouwd. Uit de tekst van artikel 5.4 van de Wnb blijkt dat in zo'n geval de jachtakte moet worden ingetrokken.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:5464](https://ecli.nl/RBNNE:2018:5464)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 16-01-2019, 201803152/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:112](https://ecli.nl/RVS:2019:112)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 84

MK CRvB, 08-01-2019, 17/1626 PW

college van burgemeester en wethouders van Heiloo.

PW 9 lid 1, 18 lid 1

Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Heiloo 2015

(Afstemmingsverordening) 11

PARTICIPATIEWET. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld heeft het college niet aan zijn bewijslast voldaan. Het college heeft zijn standpunt, zo is ook ter zitting bevestigd, gebaseerd op de e-mail van bedrijf X van 5 maart 2015. Ter zitting van de Raad heeft de gemachtigde van het college te kennen gegeven

dat de ongemotiveerde lichaamstaal bij nader inzien niet aan de besluitvorming ten grondslag kan worden gelegd. Aan de e-mail van 5 maart 2015 kan niet die betekenis worden gehecht die het college daaraan heeft toegekend. Appellant heeft van meet af aan ontkend dat hij zich negatief heeft uitgelaten over de functie van telemarketeer. Ook uit zijn reactie van 6 maart 2015 valt niet af te leiden dat appellant zich negatief over de functie heeft uitgelaten. Appellant heeft toegelicht dat hij slechts eerlijk is geweest over het feit dat hij vanwege het ontvangen van een bijstandsuitkering op sollicitatiegesprek is gekomen. Onder deze omstandigheden had het op de weg van het college gelegen om nader onderzoek te verrichten ter vaststelling van de feiten. Er bestaat onvoldoende feitelijke grondslag voor het standpunt van het college dat appellant door zijn uitlatingen tijdens het sollicitatiegesprek op 5 maart 2015 er blijk van heeft gegeven zich te weinig te hebben ingespannen om de functie van telemarketeer bij bedrijf X te bemachtigen. Het college heeft de verweten gedraging niet aannemelijk gemaakt. Dit betekent dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en een deugdelijke motivering ontbeert.

[ECLI:NL:CRVB:2019:50](#)

JnB2019, 85

CRvB, 08-01-2019, 18/1269 PW

college van burgemeester en wethouders van Stein.

PW 58 lid 4

PARTICIPATIEWET. Artikel 58 van de PW regelt de mogelijkheid om bijstand in bepaalde gevallen terug te vorderen. In artikel 58, vierde lid, van de PW is daarop een uitzondering gemaakt in die zin dat het college bevoegd is om over te gaan tot verrekening van de in de zes maanden voorafgaande ontvangen middelen met de bijstand. Anders dan appellant heeft aangevoerd kan uit artikel 58, vierde lid, van de PW niet worden afgeleid dat de verrekening beperkt moet blijven tot de maand waarin een nabetaling heeft plaatsgevonden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:29](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volkverzekeringen

JnB2019, 86

MK CRvB, 03-01-2019 (publ. 16-01-2019), 16/1927 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1 lid 3

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. Voldoende aannemelijk is dat sprake is van een gewilde verbreking van de echtelijke samenleving, die als bestendig is bedoeld. Geoordeeld wordt dat gelet op de zeer bijzondere omstandigheden van dit geval sprake is van duurzaam gescheiden leven, als bedoeld in de AOW. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat tussen appellant en [naam

3] enkel een financiële band bestond. Die band is noodgedwongen voortgezet omdat verbreking ervan tot het faillissement van het bedrijf van appellant zou hebben geleid.

Geconstateerd moet worden dat deze situatie zich ook al voordeed op de ingangsdatum van de AOW met toeslag van appellant. Het is aan de Svb te bepalen welke gevolgen hieraan verbonden worden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:81](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 87

MK CRvB, 08-01-2019 (publ. 15-01-2019), 16/7941 PW, 16/7942 PW

college van burgemeester en wethouders van Heeze-Leende (college), als rechtsopvolger van het dagelijks bestuur van de Gemeenschappelijke Regeling Samenwerking A2-gemeenten.

PW 15, 16

Zvw 57, 70

ZORGVERZEKERINGSWET. GEMOEDSBEZWAARDEN. Uit de wetsgeschiedenis leidt de Raad af dat de wetgever bij de invoering van de Zvw heeft beoogd een voorziening te treffen voor vergoeding van ziektekosten van gemoedsbezwaarden die toereikend en passend is. Dat de situatie zich kan voordoen dat de door de gemoedsbezwaarde betaalde inkomensafhankelijke bijdrage lager is dan de kosten, is daarbij onderkend.

Geen sprake van zeer dringende redenen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:37](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 8 januari 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:38](#).

JnB2018, 88

MK CRvB, 19-12-2018 (publ. 15-01-2019), 17/7311 WMO15

Wmo 2.3.5

Wlz 3.1.1

WMO 2015. WLZ. BEGELEIDING BIJ PARTICIPATIE. Ter verduidelijking van en in aanvulling op de uitspraak van de Raad van 23 mei 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:1525](#) – is het de bedoeling van de wetgever geweest om een duidelijke scheiding in zorg en verantwoordelijkheid aan te brengen tussen de Wlz en de Wmo 2015. In de Wmo 2015 is dit tot uitdrukking gebracht in artikel 2.3.5, zesde lid, dat – kort gezegd – bepaalt dat het college een maatwerkvoorziening kan weigeren indien een cliënt aanspraak heeft op verblijf en daarmee samenhangende zorg in een instelling op grond van de Wlz of daarvoor in aanmerking zou kunnen komen. Is aan de toepassingsvoorwaarden van dit artikellid voldaan dan is het college,

behoudens het bepaalde in artikel 8.6a van de Wmo 2015, niet gehouden om een maatwerkvoorziening te verstrekken. De bevoegdheid om aan een cliënt die aanspraak heeft op verblijf en daarmee samenhangende zorg in een instelling op grond van de Wlz, dan wel daarop aanspraak zou kunnen maken, een maatwerkvoorziening te verstrekken is de gemeentebesturen echter niet ontzegd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3933](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 19 december 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:4305](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 89

MK ABRS, 17-01-2019, 201800426/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

MEDISCH. Artikel 64 Vw. Het oordeel van het BMA dat het uitblijven van behandeling voor levercirrose niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, impliceert dat zich geen andere zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in het arrest Paposhvili voordoen. Het BMA heeft daarbij terecht een periode van drie maanden gehanteerd.

In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij in het licht van het arrest van het EHRM van 13 december 2016 in de zaak Paposhvili tegen België, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](#), had moeten onderzoeken of het uitblijven van behandeling voor levercirrose resulteert in een intens lijden of significante vermindering van de levensverwachting van de vreemdeling en dat hij zich daarbij niet mocht beperken tot een termijn van drie maanden. [...]

Onder verwijzing naar haar uitspraak van 28 september 2017

[\[ECLI:NL:RVS:2017:2628\]](#), overweegt de Afdeling dat niet alleen sprake kan zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waardoor een uitzetting leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM, indien een vreemdeling lijdt aan een ernstige ziekte en door die uitzetting komt te verkeren in een situatie die meteen of vrijwel meteen tot de dood leidt, maar dat uit punt 183 van het arrest Paposhvili volgt dat hiervan ook in andere zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn. Dit indien gewichtige redenen zijn aangevoerd om aan te nemen dat een ernstig zieke vreemdeling, al is deze niet stervende, bij uitzetting een reëel risico loopt op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang in zijn gezondheid, resulterend in een intens lijden of een significante vermindering van de levensverwachting door de afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst of gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling.

Uit deze uitspraak volgt voorts dat de beoordelingswijze, waarbij de staatssecretaris aan

de hand van het BMA-advies beoordeelt of het uitblijven van behandeling naar alle waarschijnlijkheid zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, in overeenstemming is met de maatstaf die het EHRM in punt 183 van het arrest Paposhvili hanteert. De staatssecretaris is hierbij niet ten onrechte uitgegaan van een termijn van drie maanden, omdat deze termijn aansluit bij het in punt 183 neergelegde vereiste van een snelle achteruitgang in de gezondheidssituatie, aldus de Afdeling. Gelet op deze uitspraak betoogt de staatssecretaris terecht dat het oordeel van het BMA dat het uitblijven van behandeling voor levercirrose niet zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, impliceert dat zich geen andere zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in het arrest Paposhvili voordoen en dat het BMA daarbij terecht een periode van drie maanden heeft gehanteerd. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat aan het besluit van 28 februari 2017 een motiveringsgebrek kleeft, omdat de staatssecretaris had moeten onderzoeken of het uitblijven van behandeling voor levercirrose resulteert in een intens lijden of significante vermindering van de levensverwachting van de vreemdeling op langere termijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:132](#)

JnB2019, 90

MK Rechtbank Den Haag, 12-12-2018 (publ. 18-01-2019), AWB 17/2690

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14, 106a, 107, 107a

Verordening (EG) 380/2008

REGULIER. Afwijzing aanvraag tot het vervangen van eisers verblijfsdocument omdat eiser geen biometrische gegevens wenst af te staan. De rechtbank is van oordeel dat nu verweerder een verkeerde verordening mede ten grondslag heeft gelegd aan het bestreden besluit, het beroep reeds hierom gegrond is. Het bestreden besluit komt daarom voor vernietiging in aanmerking. De rechtbank ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Daartoe overweegt de rechtbank dat de inmenging op het recht op privéleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM proportioneel is en op effectieve en evenredige wijze bijdraagt aan het doel van de wetgeving. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat artikel 8 van het EVRM is geschonden. Het betoog dat er een regeling voor gewetensbezwaren zou moeten zijn volgt de rechtbank niet. Ook het beroep op het discriminatieverbod slaagt niet. De rechtbank concludeert dat verweerder de aanvraag van eiser om zijn verblijfsdocument te vervangen heeft mogen afwijzen vanwege het ontbreken van biometrische gegevens.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15125](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 91

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 19-12-2018 (publ. 15-01-2019), AWB 18/6923

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Eisers hebben al in de besluitvormingsfase hun geboorteaktes overgelegd. De rechtbank stelt vast dat deze gedateerd zijn op 10 maart 2017 en dat daarop geen erkenning door een vader is vermeld. Gelet op de zeer recente datum van de aktes, hebben eisers naar het oordeel van de rechtbank aangetoond dat zij niet zijn erkend door hun vader en dat het gezag dus alleen bij hun moeder ligt. Het standpunt van verweerder dat artikel 30 van het Burgerlijk Wetboek van Suriname de mogelijkheid openlaat dat er sprake is van erkenning zonder dat dit op de akte vermeld staat, is naar het oordeel van de rechtbank te formalistisch. De tekst van dit artikel sluit naar de letter immers niet uit dat erkenning plaatsvindt op basis van een andere authentieke akte, maar daarbij moet naar het oordeel van de rechtbank veeleer worden gedacht aan een latere erkenning dan bij de geboorte. Juist nu de door eisers overgelegde akten recent zijn, is de rechtbank van oordeel dat in het onderhavige geval geen sprake is van een andere ouder die gezag heeft over eisers en daarom toestemming zou moeten geven voor hun vertrek naar Nederland.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15712](https://ecli.nl/RBDHA:2018:15712)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 92

MK ABRS, 16-01-2019, 201709136/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Weliswaar vermelden deze stukken dat de medische zorg voor asielzoekers in Italië vaak belemmerd of beperkt wordt door administratieve hindernissen, communicatiestoornissen, tekorten aan behandelplaatsen en problemen met bekostiging, maar zij leiden niet tot de conclusie dat in Italië aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de medische zorg voor asielzoekers bestaan, zodat de staatssecretaris ten aanzien van Italië terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan. Aangezien medische zorg dus niet op voorhand uitgesloten of onvoldoende is, heeft de vreemdeling met de genoemde stukken niet gestaafd dat de voor zijn mentale aandoening benodigde medische zorg in Italië ontbreekt. De staatssecretaris heeft daarnaar geen nader onderzoek gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:129](https://ecli.nl/RVS:2019:129)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2019, 93

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-01-2019 (publ. 17-01-2019), NL18.24779

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6a, 6 lid 6

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Niet in geschil is dat eiser beschikte over een geldig paspoort met een rechtsgeldig visum voor Frankrijk. Echter toen eiser merkte (of dacht) dat hem de toegang tot het Schengengebied op grond van de Verordening (EG) Nr. 562/2006 (Schengengrenscodex) zou worden geweigerd op andere gronden dan het ontbreken van een geldig paspoort/visum en hij misschien teruggestuurd zou worden naar Nairobi, heeft eiser om asiel verzocht aan de grens. Deze aanvraag is beoordeeld in de grensprocedure en niet in behandeling genomen omdat gebleken is dat een ander land verantwoordelijk is voor de afhandeling daarvan en eiser is vervolgens de toegang geweigerd. Tevens is er een (Dublin)claim op Frankrijk gelegd. Dit alles is neergelegd in een meeromvattende beschikking van 10 december 2018, die tevens geldt als overdrachtsbesluit en inmiddels in rechte vaststaat. De rechtbank kan zich niet aan de indruk onttrekken dat dit een omslachtige, dure en voor eiser ingrijpende manier is om naar Frankrijk te reizen, maar dit kan niet leiden tot een geslaagd beroep tegen de op goede gronden opgelegde maatregel van inbewaringstelling. Eiser dient zijn overdracht aan Frankrijk op 5 januari 2019 in detentie af te wachten.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:330](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 94

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 16-01-2019, AWB 18/4021

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 2:3

PROCESRECHT. SCHENDING DOORZENDPLICHT. Bij brief van 22 januari 2018 heeft verweerder eiser naar aanleiding van zijn verzoek van 1 december 2017 om verlening van beschermd wonen, in die zin dat aan hem in een beschermde woonomgeving noodzakelijke medische zorg wordt verleend, informatie verstrekt. Verweerder heeft het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder niet onderkend dat het niet aan hem was om een inhoudelijke reactie te geven op eisers verzoek. Het COa

was de instantie die belast was met de Rva-verstrekkingen waar eiser tijdens de brief van 22 januari 2018 recht op had. Op grond van artikel 2:3 van de Awb had verweerder eisers verzoek daarom moeten doorzenden aan het COa. Omdat verweerder dit niet heeft gedaan, had verweerder eisers bezwaar in het bestreden besluit gegrond moeten verklaren en de inhoudelijke reactie in de brief van 22 januari 2018 moeten herroepen.

Beroep gegrond, vernietiging bestreden besluit in verband met schending van de doorzendplicht, gegrondverklaring bezwaar en herroeping inhoudelijke reactie in de brief van 22 januari 2018.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:329](#)

[Naar inhoudsopgave](#)